

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: TIL VINTERVEIRET [Grimme Jotun, som fra Fjeldet]

Citation: Aarestrup, Emil: "TIL VINTERVEIRET [Grimme Jotun, som fra Fjeldet]", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid63746/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

TIL VINTERVEIRET.

Grimme Jotun, som fra Fjeldet
Hylér i dit Horn af Iis;
Du, som har i Skoven fældet
Løv og Blade med dit Riis;
Du, som stopper Kildevældet;
Du, som ret paa Tølperviis
I min Glut, den spæde, rusker;
Du, som ingen Anstand husker!

Du, som om den varme Stue
Dine kolde Arme slaaer,
Driller Kakkellovnens Lue,
River Hatten af vort Haar,
Volder Hoste, volder Snue,
Slibrer Stenen, hvor vi gaaer,
Kaster Sne mod vore Ruder
Og i Skorsteenspiiben tuder!

Hør, er det ei billigt, Bedste,
Vi det Laadne vende ud?
Handler du imod din Næste,
Som det sømmer sig for Gud?
Burde vi ei fiendsk dig gjæste,
Og besvare Tud med Tud?
Dog — fra gamle Venskabs Dage
Kommer Mindet mig tilbage.

Tidt som Dreng jeg med dig rendte
Over Søens blanke Arm;
I dit Sneelag Fingren brændte,
Som ved Ovnens Lue, varm;
Dyngvaad du mig ofte sendte
Hjem fra Legens muntre Larm;
Slog mig tunge Hagl for Panden —
Og dog holdt vi af hinanden.

Har du evig dine Løier
Af at røkke paa mit Tag,
Blæse Træk i vore Køier
Og forstyrre Pumpens Drag —
Hvis det dig saa godt fornøier,
At du har en Sneehold færdig:
Nu, een Spas en anden værdig!

Kanepidsken kjækt dig smelder
Under Næsen sine Knald;
Gadedrengene og Bjelder
Lee dig ud i tusindtal;
Om din ringe Magt fortæller
Lirekassens Tonefald;
Flammen, der fra Ovnen lyser,
Som en Busemand dig kyser.

Tro ei, at din Storm fordriver
Blomstringsmodet med sit Skryd —
Naar den unge Mø os bliver,

Har vi Vaarens bedste Pryd;
Du, med dine lange River,
Samler kun den spredte Fryd.
Tæppet, strakt i Vintersale,
Blomstrer meer end grønne Dale.

See de unge Børn, de søde,
Flagrende i Dandsens Larm!
Kinderne og Læber gløde,
Freidigt aander Bryst og Barm;
Arme slynge sig imøde,
Luften bølger let og varm,
Øiet smelter, Haaret flyder,
Fløiten, Violinen lyder.

Dig vi denne Vrimmel skylde,
Mangt et vennesaligt Lag:
Kom, vi vil dig, Brumbas, hylde,
Trods din Knurren, trods dit Brag;
Paa din Sundhed Kruset fylde,
Og til ærligt Brodertag,
Skjøndt i Vantens laadne Gjemme,
Række dig vor Haand at klemme!